

ἐκ χονδρού ὑφάσματος καὶ τοῦ ἔθεσαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸν πῖλον ἐνὸς τῶν φυλάκων, ὥστε τὸν κατέστησαν ἀγνώριστον.

Ὁ κόμης ἔλαβεν ἐκ τοῦ ἐπενδύτου του ὃν ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς κλίνης, μικρὸν τι ἄνθος, τὸ ῥόδον τῆς βασιλίσσης, τὸ ἠσπάσθη εὐλαβῶς καὶ τὸ ἔκρυψεν εἰς τὸ στῆθος του· εἶτα ἐξῆλθε τῆς οἰκίας ἀπαρατήρητος ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου.

Οἱ δύο φυγάδες ἔφθασαν σπεύδοντες εἰς τὸν Σηκουάναν. Ὁ κόμης προσέβλεψε τὸ ὕστατον τὰ ἀνάκτορα τοῦ Κερκαμεικοῦ καὶ ἐδάκρυσεν ἐπὶ τῇ ἀναπολήσει τῆς καταστροφῆς ἧτις πρὸ τινῶν ὠρῶν ἐπῆλθεν εἰς αὐτά.

Ἐπορεύθησαν μετὰ προσοχῆς διὰ τῶν μᾶλλον ἐρήμων ὁδῶν καὶ ἔφθασαν εἰς τὸ προάστειον τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, τὴν δὲ πρῶταν ἦσαν πλέον μακρὰν τῶν Παρισίων.

Ὁ Ἀντώνιος ἠγόρασε παρὰ τινος γεωργοῦ μικρὸν ὄχημα καὶ ἵππον καὶ οὕτω ὠδήγησε τὸν κύριόν του βραδέως, διότι ἠνωχλεῖτο ἐκ τῶν πληγῶν του, εἰς Κερμαδέκ, ὅπου ἡ οἰκογένεια ἅπασα εὕρισκετο εἰς φοβεράν ἀγωνίαν, ὡς μὴ λαθοῦσα πρὸ καιροῦ εἰδήσεις οὔτε παρὰ τοῦ κόμητος, οὔτε παρὰ τοῦ Ἀντωνίου.

Ὁ Ρενὲ καὶ ὁ Ρκοῦλ, ἰσχυρῶς ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἐνθαρρυνόμενοι, πρὸ πολλῶν ἡμερῶν ἤθελον νὰ μεταβῶσιν εἰς Παρισίους, ἀλλ' ἐκωλύθησαν ὑπὸ τῶν ἱκεσιῶν τῆς κομήσσης, ἧτις δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπομείνῃ νὰ διακινδυνεύσῃ τρεῖς ἔτι προσφιλεῖς αὐτῇ ὑπάρξεις.

Ἡ ἐπάνοδος τοῦ κόμητος ἐνέπλησε πάντας χαρᾶς ἀμυθῆτου, ὁ δὲ Ἀντώνιος ἐγένετο ἡ λατρεία πάντων· ὁ γέρον ὑπηρέτης δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τὴν πρὸς αὐτὸν εὐγνωμοσύνην τῆς οικογενείας, τὴν ἑνόμιζε φυσικὸν τὸ ὅτι διεκινδύνευσε αὐτὸς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ κυρίου του. Ἡ Ἀρτεμις μάλιστα ἔδωκεν αὐτῷ, κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην, δαίγμα ἀγάπης περὶ τοῦ ὁποίου οὐδέποτε ὠμίλει χωρὶς νὰ δακρύσῃ.

Ἐν τῇ ἐνθουσιῳδαί αὐτῆς διαχύσει τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς ἀπεράσισε νὰ δώσῃ εἰς τὸν πιστὸν ὑπηρέτην ὑπόμνημα ἀναμνηστικῶν αὐτῷ τὴν εὐτυχῆ ταύτην ἡμέραν, καὶ ἠθέλησε νὰ μάθῃ παρὰ τοῦ ἰδίου τί ἦτο αὐτῷ εὐαρεστότερον.

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ — ΕΤΟΣ Β΄.]

Ὁ γέρον ἀπεποιήθη ἐπὶ πολὺ, ἀλλὰ πιεζόμενος ζωηρῶς ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἀπεκρίθη τέλος συγκεινημένος:

— Ἐπειδὴ ἀπολύτως θέλετε νὰ εἶπω τὴν γνώμην μου, θὰ τολμήσω νὰ σᾶς ζητήσω μίαν ἀμοιβήν. Ὅτε ἦσθε παιδίον, δεσποινίς, καὶ σᾶς ἐχόρευον ἐπὶ τῶν γονάτων μου, μὲ ἐφιλείτε ἐνίστα, ὅπως οἱ ἀδελφοὶ σᾶς ἐπραΐζαν σήμερον τὴν πρῶταν: τοῦτο ἦτο ἡ μεγαλειτέρα μου εὐτυχία!...

Ἡ Ἀρτεμις δὲν τὸν ἀφῆκε νὰ τελειώσῃ. Ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ του καὶ τὸν ἠσπάσθη πολλάκις μετὰ ψυχικῆς διαχύσεως.

— Ἐπιφουλασσομένη σοὶ καὶ ἄλλην ἀμοιβήν, εἶπεν εἶτα μειδιῶσα ἡ γενναία κόρη. Ἀλλ' ὁ Ἀντώνιος δὲν τὴν ἔκουσεν· εἶχεν ἤδη μακρυνθῆ ταχέως κλαίων ἀπὸ χαρὰν καὶ συγκίνησιν.

(Ἐπεται συνέχεια.)

Ἄρ. Βαμπᾶς.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ἀττικὸν ἡμερολόγιον τοῦ ἔτους 1873 ὑπὸ Εἰρηναίου Ἀσωπίου, τῆς εὐνοϊκῆς συμπράξεως φιλοκάλων λογίων. Ἔτος Ζ'. Ἐν Ἀθήναις 1872.

Ἐπόμενοι εἰς τε τὰς ὑποσχέσεις τοῦ Παρθενῶνος, ὀφείλουτος περὶ τὴν καθ' ἡμᾶς ἐλαφρὰν φιλολογίαν ἀγρυπνον καὶ φίλιον ὄμμα, ὡς ἐπίσης καὶ εἰς τὸ δίκαιον αἴσθημα τῆς ἀγάπης πρὸς τὰ καλὰ ἐκεῖνα ἔργα, ἅτινα ὡς ἔρημα ἄνθη φύονται ἐν τῇ στείρᾳ φιλολογικῇ ἐποχῇ ἡμῶν, λαμβάνομεν ἀνὰ χεῖρας τὸν ἐτησίως ἐκδιδόμενον περικαλῆ φάκελλον, ὑπὸ τοῦ κυρίου Εἰρηναίου Ἀσωπίου, καὶ ὑπὸ τὸ ἀβρὸν ὄνομα Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον.

Ἀληθῶς δὲ εἶπομεν ἀνωτέρω, ὅτι ὑπεύκομεν εἰς τὴν δικαίαν ἀγάπην, καθ' ὅσον τοῦ ἔτους τούτου μάλιστα ἡ ποικίλη πανδαισία τοῦ κυρίου Ἀσωπίου ὑπερτερεῖ καθ' ἡμᾶς πάσης ἄλλης προηγουμένης τοῦ αὐτοῦ, σαφὲς δαίγμα, ὅτι καὶ ἐν τοῖς σμικροῖς ἐν Ἑλλάδι, οἷα ἡ ἐλαφρὰ φιλολογία, καὶ ἐν τοῖς μεγίστοις παρ' ἡμῖν, οἷα τὰ μεταλλεῖα, ὀσημέραι χωροῦμεν ἐπὶ τὰ πρόσω. Ἴνα δὲ,

κατὰ τὸ χάριεν λόγιον, ἀπὸ Διὸς ἀρ-
ξώμεθα, δῆλον ὅτι τοῦ κυρίου Ἀσω-
πίου ἐπὶ τοῦ προκειμένου, αἱ χαρίεσαι
ἐπιφυλλίδες, ἅς ἐν τῷ τοῦ ἔτους τούτου
ἡμερολογίῳ του δημοσιεύει, ὑπὸ τοὺς
τίτλους Ἐπινομίς, Ἡσὴ μέχρι
τάφου, Οἰσυρμοί, Ἰλισσὸς καὶ
Φάληρον, καὶ τὰ ἀγλαὸν κρύφωμα
τὰ Πολιτειογραφικὰ, εἰσὶ μετὰ
ἀφθόνων παλμῶν τῆς καρδίας καὶ πνευ-
ματωδῶν σπινθήρων ὠραῖσμέναι, ἅμα
δὲ καὶ μετὰ πολλοῦ τοῦ φιλοκάλου αἰ-
σθήματος καὶ τῆς φιλοπόλιδος κριτικῆς.
Λέγομεν φιλοπόλιδος καὶ φιλοκάλου αἰ-
σθήματος, διότι οἱ πλείστοι τῶν παρ'
ἡμῖν, οἷς ἀνατίθεται καὶ τῶν δημοσίων
καταστημάτων ἢ ἀνέγερσις καὶ ἢ τῆς
εὐπρεπείας καὶ καλλονῆς τῆς πολεως
προσοχῆ, σωτήρια καὶ ἀναμφήριστα θά-
ηντλον διδάγματα, εἰς προτοῦ κατα-
θάπτωσι κολοσσιαῖα οἰκοδομήματα εἰς
τέλματα καὶ χάνδακας ἔρριπτον μικρὸν
τὸ βλέμμα ἐπὶ τῶν μελετῶν τοῦ κυρίου
Ἀσωπίου. Ἐν αὐταῖς θὰ διέβλεπον πό-
σον κτυπῆ κακῶς εἰς τὰ ὄμματα καὶ
προσβάλλει τὸ αἶσθημα τοῦ καλοῦ παν-
τός πεπολιτισμένου ὅπως δῆποτε ἀνθρώ-
που τὸ κακὸ ζῆλον καὶ ἀγροῖκον καὶ μω-
ρὸν ἐν τε τῷ ἠθικῷ καὶ ὑλικῷ κόσμῳ,
ὡς αἴφνης θὰ ἦτο καὶ αὐτὴ ἢ ἐν τῇ Αἰο-
λικῇ ὁδῷ ἐγκατάστασις νεκροπομποῦ κα-
ταστήματος, περὶ οὗ τόσον χαριέντως
καὶ ψεκτικῶς γράφει ὁ κύριος Ἀσώπιος
ὅτι μὴ δυνηθεὶς ὁ κύριός του νὰ ἀποζή-
σῃ ἐκ τῶν ζώντων ἐτράπη ἐπὶ τοὺς νε-
κρούς. Ἐν γένει δὲ ἐν ὄλαις ταῖς γραμ-
μαῖς τοῦ κυρίου Ἀσωπίου θάλλει ἀκ-
μαία ἰλαρά τις καὶ φιλομειδῆς θυμηδία,
ἐν ἣ ἰδίως ἀγαλάμπει τὸ δημοκρατικὸν
αἶσθημα ἔτι καὶ ἐν αὐτῷ τῷ περὶ τῶν
ῥδικῶν παρ' ἡμῖν καφερείων λόγῳ του,
ἐν ᾧ ποιούμενος μνείαν καὶ παραβολὴν
τῶν διαφόρων ἀοιδῶν καὶ τῆς ἐν ταῖς
ψυχαῖς τῶν ἀκρατῶν ἐπιφερομένης κα-
θάρσεως καὶ θεραπείας ἐκ τοῦ ἄσματος,
κατὰ τὸ παθολογικὸν δελτίον τῆς 557
σελίδος, φαίνεται προτιμῶν σατανικῶς
τὰς δημοκρατικῆς Γαλλίδας, ὧν τὸ ἔμ-
βλημα εἶναι γέλως. Καίτοι ἢ φιλο-

μειδῆς καὶ φιλόγελως αὐτῇ θεᾷ Δημο-
κρατία μεταβάλλεται, ἐνιαχοῦ παρὰ τῷ
κυρίῳ Ἀσωπίῳ εἰς αἵματοχαρῆ Ἐριν-
νύα, ὡς ἐν σ. 561, ἔνθα ὁ κύριος Ἀσώ-
πιος εὐχεται νὰ εἶχε τὸ πετρέλαιον τῆς
παρισινῆς κοινότητος (Comunne) διὰ νὰ
κατακαύσῃ τὰς Ἀθήνας καὶ τὸν Πειραιᾶ.

Ἦραια ἐπίσης καὶ πλήρη χάριτος με-
λετήματα εἰσὶν Ὁ ἐν τοῖς ὕδασι
μικρὸς κόσμος, τοῦ κυρίου Δ. Μαυ-
ροκορδάτου, τὰ ἐν τοῖς ἀμφι-
θεάτροις τῶν Ῥωμαίων θεά-
ματα τοῦ κυρίου Κ. Ν. Κωστῆ, Αἰ
ἀρχαιολογικὰ ἀνασκαφαὶ ἐν
Αἰγύπτῳ τοῦ μόνου παρ' ἡμῖν δια-
κεκριμένου αἰγυπτιολόγου Γ. Δ. Νερού-
τσου, αἱ ἀποδημητοῦ ἀναμνή-
σεις καὶ ὁ Ἅγιος Νικόλαος, τοῦ
κυρίου Ν. Δραγούμη, ἅπερ καὶ ἄλλοτε
μετὰ μεγίστης ἡδονῆς ἀνέγνωμεν ἐν τῇ
Πανδώρα, τὰ ἐν Ἄδῃ δικαστήρια
καὶ τὸ Πλανητικὸν σύστημα, τῶν
κκ. Δ. Κοκκίδου, καὶ Τιμ. Δ. Ἀμπελά,
ὡς ἐπίσης αἱ Ἀνασκαφαὶ τῆς
Τρωάδος ὑπὸ τοῦ κ. Schliemann, καὶ
ἢ μετὰ πολλῆς εὐαισθησίας καὶ παθο-
λογικῆς βαθύτητος γεγραμμένη ψυχο-
λογικὴ ἀνατομία τοῦ ἀνθρώπου ὑπὸ τοῦ
καθηγητοῦ κυρίου Κ. Δηλιγιάννη, ἐν ἣ
ὀπισθεν τοῦ ἐν ἐπιφυλλίδι αἰσθηματι-
κωτάτου ψυχολόγου, διαγινώσκειται ὁ
ψυχρὸς ἀνατόμος καὶ βαθὺς ἰατρός.
Ὅτι ὁμως καταστίλβει ὡσπερὶ ἡδᾶ-
μας καὶ στεφάνωμα τοῦ Ἡμερολο-
γίου εἶναι ἢ πλήρης λεπτότητος, χά-
ριτος καὶ καλλιπερίας μετάφρασις τοῦ
Ἐνὼχ καὶ Ἀρδεν ὑπὸ τοῦ κ. Βαρ-
πᾶ, ἐν ᾧ ποιητικῷ ἀριστουργήματι δια-
κρίνεται ἢ γενναία καὶ ἡρωικὴ καρδία
τῶν Ἀγγλων ποιητῶν, ἔτι καὶ ἐν τοῖς
λυρικοῖς ἐπυλλίοις τοῦ Alfred Tennyson.
Πρὸς τὸ ἀνωτέρω μετάφρασμα ἔπονται
δεύτερα Ἡ πρᾶσινοπλόκαμος
νηρηὶς, ὁ Ἀγγλος καὶ ὁ Λαζα-
ρόνος τοῦ Dumas, ὁ Δημοσθένης
καὶ ἢ παιδικὴ αὐτοῦ ἡλικία διε-
σκευασμένον κατὰ τὰς ὠραίας τοῦ Reg-
got μελέτας, ἐπίσης Ἐν μυστικόν,
διήγημα τοῦ ὁποίου ἐξ ἀκατανοήτου σε-

μνοτυφείας ὁ κύριος Ἀσώπιος ἀπέφυγε
 νὰ ὀνομάσῃ τὸν χαριέστατον συγγραφέα
 Paul de Kock. Τοιαῦτα ἔπονται ἐπίσης
 τὰ παραδείγματα τῶν ἡμερῶν
 ἐκ τῶν τῆς Herder καὶ ἡ ἀρπυγὴ τῆς
 Ἑλένης τοῦ Lope de Vega. Πρὸς
 τοῖς ἀνωτέρω παρελείψαμεν τὸ Πα-
 σχάλιον τὸ ἑορτολόγιον καὶ τῆς
 σελήνης τὰς φάσεις ἐν ἀρχῇ τοῦ ἡμερο-
 λογίου, τῶν ὁποίων βεβαίως δὲν εἶναι
 πιστὴ ἀνταύγεια αἱ ἐν τῷ τέλει τοῦ
 ἡμερολογίου κακῶς κατὰ τὸ σῦνηθες σω-
 ρευνόμεναι ποιήσεις τῶν ΚΚ. Ἄρ. Βα-
 λαωρίτη, Γ. Παράσχου, Ἰω. Καμπού-
 ρογλου, Π. Ματαράγκα, Σπ. Λάμπρου,
 Α. Κατακουζηνοῦ καὶ Μαριέττας Π.
 Μπέτσου.

Τοιοῦτο τὸ τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους Ἡμε-
 ρολόγιον, ὅπερ ἐν τούτοις πολλὰ ἀπέ-
 σπασε μυρολόγια τοῦ ἐκδότου διὰ τὴν
 γνωστὴν ἀπάθειαν τῶν ἐν Ἑλλάδι συν-
 δρομητῶν, καὶ ὅπερ ἡμεῖς ἐν τέλει, πα-
 ραβάλλοντες πρὸς τὰ προγενέστερα, δυ-
 νάμεθα ν' ἀναφωνήσωμεν τὸ τοῦ Θεο-
 κρίτου, καὶ διὰ τὸν κύριον Ἀσώπιον καὶ
 διὰ τοὺς συνδρομητὰς του καὶ διὰ τοὺς φι-
 λοκάλους λογίους συνεργάτας του

Τάχ' αὔριον ἔσσετ' ἄμεινον.

ΠΑΡΘΕΝΩΝΟΣ

ΕΤΟΣ ΤΡΙΤΟΝ.

Ἐντὸς μικροῦ λήγει τὸ δεῦτερον ἔτος ἀπὸ
 τῆς ἐκδόσεως τοῦ ΠΑΡΘΕΝΩΝΟΣ. Τὴν ἐκ-
 δοσιν τοῦ περιοδικοῦ τούτου φύλλου ἀπε-
 φασίσαμεν πρὸ διετίας, ὀρμώμενοι ἐκ τῆς
 ιδέας ὅτι σύγγραμμά τι, τακτικῶς κατὰ
 μῆνα δημοσιευόμενον, προσφέρον δὲ τοῖς
 συνδρομηταῖς αὐτοῦ ὕλην ποικίλην πρὸς
 ψυχαγωγίαν εὐπρόσδεκτον καὶ πῶς λυσι-
 τελὲς ἠθέλη ἀποδοῆ. Διότι μετὰ τὰς το-
 σαύτας τοῦ κοινωνικοῦ βίου φροντίδας καὶ
 πικρίας, ἅμα τῷ ἐφημέρῳ πέρατι τῶν αἰ-
 τιῶν, λαμβάνει πᾶς ἄσμενος φύλλον τι εἰς
 τὰς γείρας, ὅπως, εἰς ὠραιότερον καὶ ἰδα-
 νικώτερον ἀφιέμενος κόσμον, λησμονήσῃ τὰς

τοσοῦτον ὀχληρὰς καὶ πολλάκις ἀηδεῖς εἰ-
 κόννας καὶ συναισθήσεις, ὡς τοῦτο μάλιστα
 συμβαίνει ἐκεῖ, ὅπου καὶ αἱ φροντίδες τοῦ
 βίου βαρύτεραι, πλειότεραι καὶ μεγαλείτε-
 ραι, ἀλλ' ἐπίσης καὶ εὐγενεῖς καρδίαι πλειό-
 τεραι, καὶ ἀνατροφῆς εὐμοιρήσασαι ἀνωτέ-
 ρας· συνεπῶς ἐκεῖ, δῆλον ὅτι ἐν Εὐρώπῃ,
 οἱ παρέχοντες ἀνάπαυλαν, ἠθικὴν ἰδίως,
 πολλάκις δὲ καὶ φῶς πραῦ καὶ ποικίλον,
 ὡς τοιοῦτοί εἰσιν οἱ ἐκδότης περιοδικῶν συγ-
 γραμμάτων καὶ τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἀγάπην
 ἐπέσπασαν ἀπάντων, καὶ περιουσίας κατα-
 πληκτικᾶς ἠντλησαν ἀπὸ τῆς εὐτερποῦς
 αὐτῶν ἐργασίας.

Τὴν ἐκδοσιν τοῦ ΠΑΡΘΕΝΩΝΟΣ ἀπεφα-
 σίσαμεν, οὐχὶ βεβαίως ὅπως ἐκ ταύτης
 πλουτήσωμεν, ὡς οἱ ἐν Εὐρώπῃ συνάδελφοι
 ἡμῶν, διότι πρόχειρα εἶχομεν τὰ παρα-
 δείγματα πάντων σχεδὸν τῶν πρὸ ἡμῶν
 ἐκδοστῶν περιοδικῶν φύλλον, οἵτινες ὀλο-
 κλήρους πολλάκις ἐσπατάλησαν περιουσίας,
 χωρὶς νὰ ἐγγίσωσιν οὐδὲ κερμάτιόν τι τοῦ
 θυλακίου τῶν πλείστων, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐ-
 τῶν τῶν ἐπὶ πολλὰ ἔτη συνδρομητῶν τῶν
 ἀλλὰ πεποιθότες ὅτι ἡ ἐξημέρωσις τῆς ψυ-
 χῆς, ἡ αἴσθησις τοῦ καλοῦ καὶ ὁ ἀληθὴς
 ἔρως τῶν γραμμάτων χωροῦσιν ἐπὶ τὰ πρό-
 σω καὶ ἐν τῇ πατρίδι ἡμῶν, ἠθελήσαμεν
 ὅπως τὸ ἐφ' ἡμῖν ἔστω καὶ ἐπ' ἐλάχιστον
 συντελέσωμεν εἰς τὴν φιλολογικὴν πρόοδον
 καὶ διαμόρφωσιν τοῦ ἔθνους ἡμῶν. Εὐμοι-
 ρήσαντες δὲ τῆς ἀρρωγῆς καὶ συμπράξεως
 παντὸς γλαφυροῦ καὶ ἐπιχάριτος καλάμου
 τῆς νεωτέρας παρ' ἡμῖν φιλολογίας, ἠρξά-
 μεθα πρὸ διετίας τῆς ἐκδόσεως τοῦ περιοδικοῦ
 τούτου συγγράμματος, καὶ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς
 ταύτης προσεπαθήσαμεν ὅπως ἐπιφέρωμεν
 πάσας τὰς ἐφικτὰς βελτιώσεις, προσφέρον-
 τες τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν ὕλην ἐκλεκτὴν
 καὶ κατὰ μέγα μέρος πρωτότυπον, ὡς περὶ
 τούτου δύναται πᾶς νὰ πεισθῇ ῥίπτων
 ἀπλοῦν βλέμμα εἰς τὸν προσηρτημένον πί-
 νακα τῶν περιεχομένων τοῦ πρώτου καὶ
 τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων δέκα τοῦ δευ-
 τέρου τόμου φυλλαδίων· ἐν τῷ πίνακι τού-
 τῳ θέλει ἴδει μεταξὺ τῶν ὀνομάτων τῶν
 συντακτῶν τὰ ὀνόματα τῶν προσφιλεστά-
 των τοῖς Ἑλλησι ποιητῶν, καὶ τῶν δια-
 σημοτέρων λογίων, οἷα τοῦ Γ. Παρά-